

JAARTHEMA-VERHAAL: ST

jaartheema Chirojeugd Vlaanderen 2007-2008

Het is precies alweer een hele poos geleden dat MC Sollami en Veer-le elkaar nog gezien hebben, en daarom heeft Veer-le MC uitgenodigd om op haar kamer een spelletje te spelen. Veer-le lijkt zoals altijd punaises op haar stoel te hebben en kan maar niet stilzitten. Sollami kan daar niet zo goed tegen. Het kamertje is immers erg klein. MC stelt voor om de straat op te gaan voor hij volledig doordraait. Zoals altijd neemt hij zijn koptelefoon mee om toffe geluidjes op te sporen. Hij heeft immers een zesde zintuig voor geluiden (zoals een fotograaf ook overal mogelijke foto's ziet en een rakwi-stenenverzamelaar op tocht overal prachtige stenen tegenkomt). Op de hoek van de straat staat een groepje jongeren in een cirkel. Ze zijn met een twintigtal. Er is blij-

baar iets te doen, want ze staan allemaal te kijken naar iets dat in het midden van die cirkel gebeurt. Twee rappers zeggen om de beurt een eigen tekst in een vast ritme. Hij vraagt aan één van de omstanders wat er gaande is. Tijdens een 'rapper battle' probeert de een met woorden de ander te overbluffen en omgekeerd. Dat moet wel gebeuren in het ritme, en liefst met rijm! "Moeilijk," denkt Sollami, "om dat zo allemaal op het moment uit te vinden! Dat is een prachtige vorm van muziek, die ik nog helemaal niet kende! Knap!" Veer-le is er eerst niet voor te vinden, tot MC alle teksten uit het Engels vertaalt voor haar. Dan begrijpt ze dat het om meer draait dan het ritme alleen. De rappers geven echt ook een boodschap mee.

"Ah tof," roept Veer-le, "het kan helemaal niet zo moeilijk zijn om daar iets creatiefs mee te doen!" Prompt rapt ze een stukje over MC:

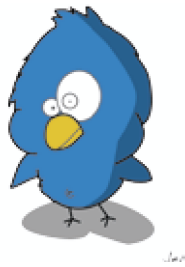
*"MC Sollami is in da house.
Geef hem nu maar een ferm applaus.
Houdt van geluid en alle muziek,
Van house over hiphop tot klassiek
Mixen is zijn hele leven
Wie kan hem nog samples geven?"*

Als Master of Ceremony mag Sollami natuurlijk niet onderdoen en meteen breidt hij er een tweede strofe aan:

*"Veer-le, Veer-le, spring-in-'t-veld
haar krijg je nooit uitgeteld
Anders dan zomaar gewoon
en liefst een beetje uit de toon
Ze kan mij altijd goed opbeuren,
dat doet ze met haar felle kleuren."*

STRAAT

De toehoorders reageren enthousiast en het applaus is overdonderend. Ze moedigen Veer-le en MC aan om verder te gaan. Op het moment dat Veer-le een nieuw stukje wil beginnen, komt er echter een auto aangereden met een erg lage bumper – hij schraapt bijna over de grond! De bastonen van zijn woofer overspoelen de hele straat. Tot diep in je binnenste voel je alles meetrillen.

De rappers draaien zich om en wandelen weg, want zij willen met zo'n 'johny' niks te maken hebben, ze zijn er zelfs een beetje bang van. Sollami begrijpt er niks van en samen met Veer-le loopt hij de auto tegemoet om dat geluidje – zeg maar geluid! – beter te kunnen vastleggen. Hij is er helemaal weg van. De chauffeur van de auto met lage bumper begint spontaan

met MC te praten over de woofer en geeft een heleboel technische uitleg over zijn installatie, waar Veer-le niks van begrijpt. Hij biedt onze vrienden een lift aan.

Enkele straten verder stappen ze uit en ze bedanken de chauffeur. "Dat was een leuke auto! Door de luide tonen trilden al mijn veren mee!"

"Je hebt gelijk! Zo'n lift wil ik ook nog wel eens meemaken!"

Ze zijn nog maar net uit de auto gestapt, of Sollami hoort alweer nieuwe klanken. Wat verderop ziet hij een orgelman staan, met een aapje. Veer-le is weer niet te houden en is al lustig rond de twee aan het springen.

Het aapje heeft direct zijn oog laten vallen op de mooie koptelefoon van MC Sollami. Hij begint ermee te spelen en trekt hem van Sollami's hoofd. Die probeert hem tegen te houden, maar met zijn dunne armpjes heeft hij eigenlijk niet genoeg kracht. Het aapje wint het spelletje en loopt met de mooie hoofdtelefoon weg. Sollami en Veer-le proberen het aapje bij te houden, en zien nog net de koptelefoon in het water belanden. "Mijn levensdoel," roept MC. Hij barst in snikken uit. Veer-le weet niet zo goed hoe ze haar vriend moet troosten, maar haar brein draait meteen op volle toeren om die koptelefoon te bemachtigen. "Laat dat maar aan mij over!"

Wat verderop zijn enkele mannen van de Groendienst bezig bladeren samen te blazen, om de straat proper te houden. Veer-le springt erheen en begint opgewekt een conversatie met de mannen. Vol enthousiasme en met een prachtige twinkeling in haar ogen komt ze teruggelopen en zegt tegen

Sollami:

"Stel nu geen vragen. Het moet allemaal snel gaan, als we niet willen dat je hoofdtelefoon door het water meegesleurd wordt. Ga gewoon hier het trapje naar beneden en wacht tot je aan je koptelefoon kunt. Op mijn teken pak je hem uit het water."

"Ja, dat is allemaal goed gezien, maar van beneden aan het trapje kan ik toch onmogelijk aan de koptelefoon!? Hoe ben je in godsnaam van plan die koptelef... "

"Stop met zeuren, en doe wat ik je vraag!"

Sollami moppert in zichzelf: "Met haar onrealistische ideeën altijd! Ze zou zo vergeten dat het wel mijn koptelefoon is die daar in het water ligt te drijven!"

Toch doet hij wat Veer-le hem vraagt en stapt hij behoedzaam trede voor trede het trapje naar beneden.

De mannen van de Groendienst komen met hun blazer en nadat Veer-le nogmaals met handen en voeten uitlegt wat ze van hen verlangt, beginnen ze met hun machine vanop de brug te blazen. "Veer-le! Wat doe je nu! Hij drijft alleen maar verder af, door die stomme wind!"

Gelukkig sturen de mannen onmiddellijk bij. Nu blazen ze tegen een overstaande muur, waardoor de wind terugkaatst en de koptelefoon langzaam maar zeker in de richting van het trapje drijft.

Na een poosje hoeft Sollami zich enkel nog te bukken, en zo kan hij zonder enig probleem bij zijn levensnoodzakelijke koptelefoon. Om het knotsgekke, maar toch weer formidabele idee van Veer-le te vieren, trakteert Sollami haar en de mannen met de blazer op een warme wafel.

